

Jerry Goldsmith i Elmer Bernstein. *in memoriam*

Hàzael González

Està vist que aquest any ens toca veure de prop la mort, i a més unes quantes vegades... En el camp que ens ocupa, i desgraciadament, al 2004 ens han deixat uns quants compositors que no tothom coneixia, però també ens han deixat homes que semblaven indestructibles, i que ara, definitivament, han passat a la categoria d'immortals. Ens referim, és clar, a dos grans mestres de la banda sonora, tan grans i tan importants per a molts de nosaltres, que amb tota certesa podríem dir que, si no fos per ells, a la millor ni ens dedicariem a escoltar música de cinema...

De Jerry Goldsmith ja en vàrem parlar en aquesta mateixa revista, allà pel número 67 (novembre de l'any 2000), quan acabava d'estrenar la seva darrera col·laboració amb el director Paul Verhoeven *El Hombre sin Sombra* (*Hollow Man*), un home que precisament li va proporcionar oportunitats de gran lluir musical com *Instinto Básico* (*Basic Instinct*, 1992, sens dubte una de les seves darreres bandes sonores més conegudes). A tot el que allà vàrem dir, qualificant el mestre com *the boss* (perquè realment era el autèntic "cap" de la banda sonora), només cal afegir que ni tan sols l'escàndol amb la partitura rebutjada de *Timeline* (id., Richard Donner,

2003, una feina que finalment va firmar Brian Tyler... i cal recordar que va ser amb el film d'aquests mateix director *La Profecia* —*The Omen*, 1976— que Goldsmith va guanyar el seu únic Oscar) ha pogut entelar la seva imatge final, la imatge d'un home que es va acomiadar amb un film de dibuixos animats molt particular com és *Looney Tunes: De Nuevo en Acción* (*Looney Tunes: Back In Action*, Joe Dante, 2003), i que sempre enyorarem, encara que, com ja hem dit, mai deixarem de gaudir de les seves grans composicions per al cinema...

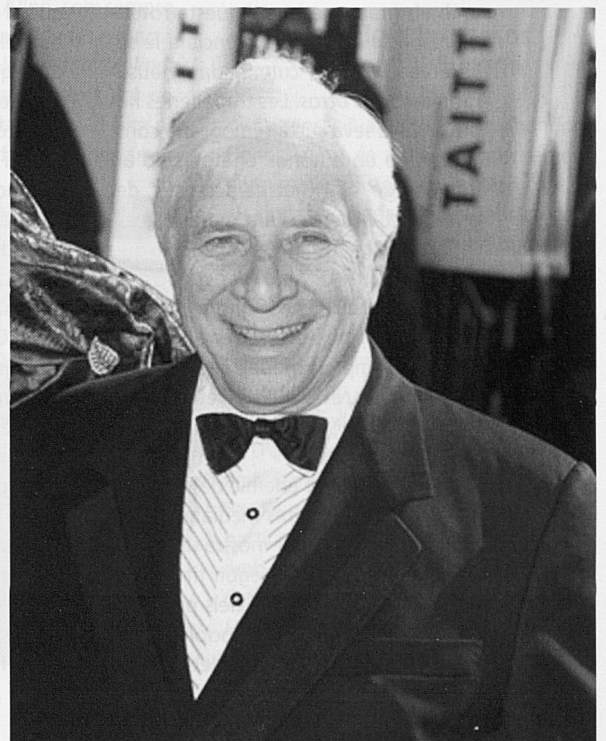
I si de Jerry Goldsmith no podem dir massa coses precisament perquè són molts els llibres dedicats només a la seva persona, el mateix podem dir d'Elmer Bernstein, altre gran mestre que ha fet feina des de principis dels anys 50, i que moltíssims professionals del cinema reconeixen com una influència directa, i que encara ara continuen ficant temes seus a nous films, com Michael Moore a *Fahrenheit 9/11* o Quentin Tarantino a *Kill Bill*... I no ens estranya gens: un home que ha fet partitures com *El Hombre del Brazo de Oro* (*The Man With the Golden Arm*, Otto Preminger, 1955, la seva primera nominació als Oscar); el western *Los Siete Magníficos* (*The Magnificent Seven*, John Sturges, 1960, una altra nominació); *Millie, Una Chica Moderna* (*Thoroughly Modern Millie*, George Roy

Hill, 1967, el seu únic Oscar); la comèdia *Aterrizo Como Puedas* (*Airplane!*, Jim Abrahams i David Zucker, 1980); el film d'animació *Heavy Metal* (id., Gerald Potterton, 1981); un dels millors disneys com és *Taron y el Caldero Mágico* (*The Black Cauldron*, Ted Berman i Richard Rich, 1985); la inoblidable *La Edad de la Inocencia* (*The Age of Innocence*, Martin Scorsese, 1993, una altra nominació)... i així fins arribar a *Lejos del Cielo* (*Far From Heaven*, Todd Haynes, 2002), que com diem fa dos anys, va ser la darrera nominació als Oscar, ja gairebé testimonial, per a un home que finalment ens ha deixat enguany, un compositor de cinema que, juntament amb Goldsmith, deixa un important buit en el panorama internacional, però també ens deixa moments inoblidables que no tenen preu...

Ens acomiadàvem el mes passat del mestre Escobar amb un gran somriure i una abraçada, donant-li la mà i desitjant-li un bon viatge, i sobretot, donant-li les gràcies per tots els bons moments que ens va fer passar... i el mateix hem de fer ara amb aquests dos gegants, dos grans mestres que mai podrem oblidar, i a qui hem d'agrair tot el que, directament o indirectament, han fet per tots els aficionats a la música de cinema. Gràcies, mestre Goldsmith; gràcies, mestre Bernstein... us desitgem un feliç viatge cap a la immortalitat. 🎬

Jerry Goldsmith.

Elmer Bernstein.